

Nyheder

Vestre Landsret har i en principiel dom af 11. maj 2016 tiltrådt Natur- og Miljøklagenævnets afgørelse om, at et engareal var omfattet af naturbeskyttelseslovens § 3, uanset det modsatte var lagt til grund i en fredningsafgørelse.

Værnengene var beskyttet efter naturbeskyttelseslovens § 3 uanset fredningsafgørelse

23. maj 2016

Af Charlotte Bagger Nielsen

Vestre Landsret har i en principiel dom af 11. maj 2016 tiltrådt Natur- og Miljøklagenævnets afgørelse om, at et engareal var omfattet af naturbeskyttelseslovens § 3, uanset det i en fredningsafgørelse var lagt til grund, at dette ikke var tilfældet.

Sagens baggrund

Sagens anledning var, at lejerer af et engareal i Værnengene havde anmeldt en omlægning fra græs til græs som en aktivitet, der var omfattet af anmeldelsespligten efter naturbeskyttelseslovens § 19b.

Arealet på ca. 11 ha havde i en periode været omfattet af nogle aftaler om miljøvenlig drift (MFO- og MVJ-aftaler), og arealerne var tillige omfattet af en fredning fra 2004. I fredningsafgørelsen var anført, at arealerne på grund af aftalerne om miljøvenlig drift først kunne få status af beskyttet eng et år efter aftaleudløb.

Naturklagenævnet vurderede imidlertid i en principiel afgørelse fra 2006, NKO nr. 400 fra november 2006, at undtagelsen i naturtypebekendtgørelsens 2, stk. 1, ikke gjaldt for nogle arealer, der havde været omfattet af MVJ-aftaler, og som opfyldte kriterierne for ferske enge ved naturbeskyttelseslovens ikrafttræden den 1. juli 1992. Undtagelsen gælder kun, når den ferske eng er dannet, *fordi* der efter aftale med en offentlig myndighed har været gennemført en særlig driftsform.

Natur- og Miljøklagenævnet vurderede derpå i den aktuelle sag på baggrund af oplysninger fra kommunen, at engarealet tilsvarende var § 3-engareal allerede, da MFO-aftalen blev indgået i 1991, og dermed beskyttet mod tilstandsændringer.

Retssagen

Retssagen var anlagt af Sydvestjysk Landboforening som mandater for lejerer

af engarealerne.

Vestre Landsret tiltrådte Natur- og Miljøklagenævnets fortolkning af undtagelsen i naturtypebekendtgørelsens § 2 og fandt ikke, at undtagelsen kunne fortolkes udvidende.

Landsretten tiltrådte ligeledes efter bevisførelsen, at engarealerne efter deres naturindhold var omfattet af naturbeskyttelseslovens § 3 som beskyttede engarealer både før MFO-aftalen i 1991 og efter udløb af aftalen i 2011.

Landsretten fandt ikke, at den fejlagtige retsopfattelse i fredningen fra 2004 medførte, at arealerne var undtaget det generelle forbud mod tilstandsændringer i naturbeskyttelseslovens § 3.

Fredningen kunne heller ikke træde i stedet for naturbeskyttelseslovens § 3 i medfør af bestemmelsen i naturbeskyttelsesloven om fredningernes såkaldte "bonusvirkning".

Omlægning fra græs til græs kunne heller ikke anses for genoptagelse af en tidligere udnyttelse, og omlægningen måtte derfor anses for at udgøre en tilstandsændring, der forudsatte dispensation.

Endelig fandt landsretten, at den omstændighed, at fredningsafgørelsen kunne have skabt en forventning hos ejeren eller lejereren, alene kunne alene indgå som et moment i en konkret sag om dispensation.

Vestre Landsret har offentliggjort en pressemeddelelse om dommen.

Sagen var en første instanssag, og ankefristen udløber den 8. juni 2016.

Advokat Charlotte Bagge Nielsen førte sagen for Natur- og Miljøklagenævnet.